

1.) Zelk Zoltán: Párbeszéd

- Honnét, szomszéd?
- Ahol voltam, onnét!
- Mit evett?
- Eleget!
- Mi jót?
- Hernyót!
- Hány volt?
- Egy volt!
- És még?
- Kukacot!
- Mennyit?
- Hatot!
- Hát még?
- Legyet!
- Hányat?
- Hetet!
- Mást még?
- Pondrót!
- Sok volt?
- Nyolc volt!
- Jó volt?
- Jó volt!

2.) Zelk Zoltán: Este jó, este jó

Este jó, este jó
este mégis jó.
Apa mosdik, anya főz,
együtt lenni jó.

Ég a tűz, a fazék
víznótát füttyül
bogárkarika forog
a lámpa körül.

A táncuk karikás,
mint a koszorú,
meg is hal egy kis bogár:
mégse szomorú.

Lassú tánc, lassú tánc,
táncol a plafon,
el is érem már talán,
olyan alacsony.

De az ágy, meg a szék
messzire szalad,
mint a füst, elszállnak a

fekete falak.

Nem félek, de azért
sírni akarok,
szállok én is mint a füst,
mert könnyű vagyok...

Ki emel, ki emel
ringat engemet?
Kinyitnám még a szemem,
de már nem lehet...
Elolvadt a világ,
de a közepén
anya ül és ott ülök
az ölében én.

3.) **Tóth Árpád:** Láng

Eldobtam egy gyufát, s legott
Hetyke lobogásba fogott,
Lábhegyre állt a kis nyulánk,
Hegyes sipkájú sárga láng,
Vígat nyújtózott, furcsa törpe,
Izgett-mozgott, előre, körbe,
Lengett, táncolt, a zöldbe mart,
Nyilván pompás tűzvészt akart,
Piros csodát, izzó leget,
Égő erdőt, kigyúlt eget;
De göggel álltak fenn a fák,
És mosolygott minden virág,
Nem rezzen senki fel a vészre,
A száraz fű se vette észre,
S a lázas törpe láng lehűlt,
Elfáradt, és a földre ült,
Lobbant még egy-kettőt szegény,
S meghalt a moha szőnyegén.
Nem látta senki más, csak én.

4.) **Radnóti Miklós:** Éjszaka

Alszik a szív és alszik a szívben az aggodalom,
alszik a pókháló közelében a légy a falon;
csönd van a házban, az éber egér se kapargál,
alszik a kert, a faág, a fatörzsben a harkály,
kasban a méh, rózsában a rózsabogár,
alszik a pergő búzaszemekben a nyár,
alszik a holdban a láng, hideg érem az égen;
fölkel az ősz és lopni lopakszik az éjben.

5.) Weöres Sándor: Őszi éjjel

Őszi éjjel

izzik a galagonya

izzik a galagonya

ruhája.

Zúg a túske,

szél szalad ide-oda,

reszket a galagonya

magába.

Hogyha a Hold rá

fátylat ereszt:

lánnyá válik,

sírni kezd.

Őszi éjjel

izzik a galagonya

izzik a galagonya

ruhája.

6.) Weöres Sándor: Valse triste

Hűvös és öreg az este.

Remeg a venyige teste.

Elhull a szüreti ének.

Kuckóba bújnak a vének.

Ködben a templom dombja,

villog a torony gombja,

gyors záporok sötétben

szaladnak át a réten.

Elhull a nyári ének,

elbújnak már a vének,

hűvös az árny, az este,

csörög a cserje teste.

Az ember szíve kivásik.

Egyik nyár, akár a másik.

Mindegy, hogy rég volt vagy nem-rég.

Lyukas és fagyos az emlék.

A fákon piros láz van.

Lányok sírnak a házban.

Hol a szádról a festék?

kékre csípi az esték.

Mindegy, hogy rég vagy nem-rég,

nem marad semmi emlék,

az ember szíve vásik,

egyik nyár, mint a másik.

Megcsörren a cserje kontya.

Kolompol az ősz kolompja.

A dér a kökényt megeste.

Hűvös és öreg az este.

7.) Weöres Sándor: Az éjszaka csodái

A városvég itt csupa szürke ház,
a részegekre angyalka vigyáz
s a villanyfényben mint aranykehelyben
alusznak a tűzfalak, háztetők
s a sorompón túl ében-szín delejben
zizegnek a láthatatlan mezők –
a messzeség öblén pár pislá fény ég,
mögöttük nyugodt mélység a sötétség –

Ha becézésem és csókom se kell,
kicsi lány, mivel ringassalak el?
Ha elzár tőlem a buta lakat,
lesajnál minket majd a virradat.
Bámuljuk egymást búslakodva és
szánk sarkát bontja már a nevetés.

Te! ha hiszed, ha nem hiszed,
úgy szeretem nevetésedet,
mint kinn ezt az éjszakát,
lámpavilágos éjszakát –
aranypor mállik az éj válláról,
s szemközt a sarkon a cégtábláról
furcsán szökken a pentameter-sor elő:
„Tóth Gyula bádogos és
vízvezeték-szerelő”
– a nevetésed is ilyen bolond:
mindenre illik és semmit se mond.

Üldögélünk csendesen,
két jó-gyerek, rendesen,
messzi kocsma-zene hallszik,
a környéken minden alszik,
az alkóvban odaát
mélyen alszik anyukád,
szomszédban a Vakos néni,
ferdeszájú Vigláb néni,
Balogh úr, a vasutas,
imádód, a kis-inas –

Itt is, ott is, emitt is, amott is
bajszos rendőr őrzi az álmot,
nagyfülü bagoly őrzi az álmot,
mint kinn ezt az éjszakát,
lámpavilágos éjszakát –
itt is, ott is, emitt is, amott is
dongnak az öreg faliórák,
bánatos hangú ingaórák,
fodrozzák az éjszakát –

Alvó lélek, kússz a tájon,
álmodon mint pókfonálon,
huss! huss!
Föl a légbé visz az út,
tág a lég,
tág az út,
tág a lég,
tág az út,
hozd az örömet, hozd a bút,
hozd az örömet, hozd a bút,
huss! huss!

Nézd! a ház
mint a felhő, fényt cikáz,
mozdul, mint a barna-béka,
vele mozdul az árnyéka,
és belőle alvó lelkek
párolognak, légbé kelnek
a kéményből, mint a füst,
az ereszről, mint ezüst –
száll a kövér Vakos néni,
deszka-vékony Vigláb néni,
és köröttük nagy sereg
libben, szökken, hempereg –

Ni, a Gős pék ketté-bomlott
és kergeti önmagát.
Balogh úr a templomtornyot
fújja, mint a furulyát,
azt fújja, hogy „Ne sirasson”,
mégis könnyezik belé –
Ott meg a cukrász-kisasszony
tipeg fejjel lefelé –

Vigláb néni peckes-módon
sétálgat a sürgönydróton,
krinolinja lyukas-hordó,
kezében egy napraforgó,
vékony nyakán férfi-gallér,
oldalán egy szép gavallér.
Vigláb bácsi nagy-kesergőn
kuporog egy lámpaernyőn,
nézi párját: „Lássá, kérem,
parádéra megy a pénzem.
Nekem pohár sörre sincsen,
neki fodrász, ruha, minden.
Én megmondtam már ezerszer,
hogy hibás a mai rendszer,
államreform kéne régen,

persze nem hitték. Na tessék!
Adó, lakbér... nem csekélység!
Öt gyermekem van, kérem!”

Oda nézz, szösz-bogár:
ott a boltos lánya áll,
boltnak hisz egy fecskéfészket,
benne várja a vevőket:
ez már mégis hajmeresztő,
hogyma senki be se néz!
Majd belép a szívdöglesztő
hollywoodi filmszínész:
„Kérek kilenc fogkefét,
ráadásul a kezét.”
Röptük össze-vissza húz...
rá ne nézz, mert megvakulsz.

Mogyoró Pál ezalatt
megfogott egy sülthalat.
„Tanár úr tudná talán,
milyen hal ez? macskacápa?”
„Rá van írva uszonyára,
de nincs itt az ókulám.”
Pál örült, hogy futhatott
és szekundát nem kapott.
És a ritka állatot
vezeti egy hosszú hídon:
„Majd vadászni megtanítom.”

Tejes-ember a kéményen
üldögél, mint nyári réten,
kisgyermek lett újra szépen,
mézes-kenyér a kezében.
Távol, öreg bükkfa alatt
labdázik egy fiú-csapat,
ő a szemét rajta-felejt,
mézes-kenyerét halkán elejti,
kicsúszik alóla a rét, meg a kémény,
s eltűnik az éj csipkéi mélyén.

És erre-arra az alvó-csapat
potyog a falról, mint a vakolat.
A villanyfényen átdereng az ég,
s a városon túl látszik a vidék,
a dombok gyengéd-rajzu háta
– és elcsitul az alvók karneválja.
Jön a söprőgép tompa marajjal,
mögötte a hajnal
fut lobogó szőke hajjal,
csörömpöl a reggel, száll a fény...

és az éji tág csodát,
ezt a fura micsodát
ketten láttuk: te meg én.

8.) Weöres Sándor: Anyámnak

Termő ékes ág, te,
jó anya,
életemnek első
asszonya,

nagy meleg virág-ágy,
párna-hely,
hajnal harmatával
telt kehely,

benned kaptam első
fészkemet,
szivem a sziveddel
lüktetett,

én s nem-én közt nem volt
mesgye-hegy,
benned a világgal
voltam egy.

Álmom öbleidbe újra
visszatér -
álmom öbleidbe újra
visszatér!

Alabástrom bálvány,
jó anya,
életem hatalmas
asszonya,

szemed Isis smaragd dísze,
tisztá, szép
Hajad Pallas bronzsisakja,
színe ép,

csak arcodon lett keményebb
minden árny,
mint a délutáni égen
vércse-szárny.

Első szép játékom,
jó anya,
gyermekségem

gazdag asszonya.

A kamaszkor tőled
elkuszált,
szemem a szemedbe
nem talált.

Így tűnődtem: „Mért szült,
mért szeret,
ha örökre élni
nem lehet?

Énmiattam annyi mindent
öl, temet!
Mért nem tett a hóba
inkább engemet!”

A kamaszkor tőled
elkuszált,
férfi-szívem újra
rád-talált,

férfi-szívem a szivedre
rátalált,
megköszön most
percet, évet
és halált.

Álmom karjaidba
visszatér,
álmom karjaidba
visszatér...

Erős ház, szép zászló,
jó anya,
sorsomnak nyugalmas
asszonya.

Majd ha cseppig
átfolyt rajtam
mind e lét,
úgy halok az ős-egészbe,
mint beléd.

9.) **William Blake: A TIGRIS**

Tigris, tigris, csóvafény
Éjszakáknak erdején,
Mily kéz adta teneked

Szörnyü és szép termeted?

Mily mélyben, ég-tájakon
Izzott a szemed vakon?
Volt tüzét felkapni vész?
Volt-e megragadni kéz?

Szived izmait mi csel
És mi váll csavarta fel?
És mikor vert, volt erő,
Kéz-láb, dacra vakmerő?

Volt pöröly? és lánc-e, több?
Mily kohón forrt a velőd?
Volt üllő? volt vad kapocs,
Gyilkos présével dacos?

Hogy a csillagfény kigyult
S az ég nedves könnye hullt,
Rád mosolygott Alkotód?
Ki bárányt is alkotott?

Tigris, tigris, csóvafény
Éjszakáknak erdején,
Mily kéz adta teneked
Szörnyü és szép termeted?

10.) **Varró Dániel: Limerickek**

Lakott egy kisbaba Veszprémbe,
egy reggel cukornak lett nézve.
Kávéba bétetten
megitták véletlen.
Túlzottan cuki volt vesztére.

*

Lakott egy kisbaba Vácott,
folyton a macskával játszott.
Kapott egy plüsst:
„Inkább ezt üsd!”
Azt hitték, arra majd átszok...

*

Lakott egy kisbaba Ukkban,
azt hitte, fülén is luk van.
Fülébe is szórt hát
robbanós cukorkát.
Azóta esőben pukkan.

*

Szájába vett mindent Eszterke,
szülei türelmét tesztelte.

Lenyelt egy pendrive-ot,
azt mondták: „Ez már sok.
„Eszterke, ne számíts desszertre!"